

Bereti Gábor

A messzeségben

A messzeségben emlékek romló lámpásai.
Emlékszem, nyár volt akkor is midőn a rebbenő
fényben erre sétáltam veled. Most a mélyből a
föld rongyos, nyugtalan párái riadnak elő

Vihar se jó, jaj se hallszik, csend van. Elül a szél.
A foltok szirmain tétován apró fény neszez.
Az árnyak szitált csöndjében virágként ring neved;
s egy sárgult falevél hulltában újra fölfedez

A további cizelláció

1
A további cizelláció felpuhítaná
a feszességet, s alatta a szó, mint holt
bőr alatt a hús, rothadni kezdene.
Ezért arra kértem P. Kleet, fessen
nekem néhány betűt, hiszen ha
ezekből rakhatnám össze a
szavakat, mint hajdan rakták föl
a várak, városok falait, építették
irdatlan kövekből a piramisokat
(azok állnak ma is, ereikben az
idővel, csontjaikban az
emlékezettel és a szerelmek
szélsuttogta sóhajaival),
mondataim idővel ki-kisüvíthetnének
a leomolthatatlanul tornyosuló
köveink, az én p.klee-i köveim
közül, fölindázva a drót
inges vitézek vértjeire,
s megcsillanva a kardok,
a lézerágyúk, a Napvirgoncélein,

2
á, nem.
A napfényvillanás nem kell ide.
A várárookban már alig
van víz, elitta a mocsár, ahogy
a mi eleven köveinket is el-
pusztította az idő. Akkor
hát min villanna az a fény?
Az angyal meg, aki néha még vissza-
visszajár, ő is csupán egy
kövér, álmatag, lusta lidérc.
Most is alszik.

Standovár Ágota **széltánc**

nézd ahogy a tó tükrén
 álmot ring a kis ladik
 esőcseppek nászában
 búcsút int a nádas is
 nézz csak
 nézz te szem
 láss át opálos fátyladon
 és neved és táncolj
 úgy szaporázd
 te két remegő láb
 ahogy a szél susog
 s a nyár után legyint
 ne félj
 ott zsong
 neked muzsikál a kar
 távolodik
 mégis téged akar társnak e bálba
 fejét öledbe hajtva
 hálna át egy más világba
 ahol ellágyul a dum-dum is
 és nem kényszerből
 löki ütemét a test
 ne sírj
 csak a tiéd ez az őszi est
 hát táncolj
 ringjon a csípőd
 körbe csak körbe
 ritmusra
 old és szorít minden izom
 csak táncolj
 ne hidd el hogy fáj
 hiába fujtat és zihál
 nem változhatott
 túpárnává tudód
 még nem ért el a tél

hát szaporázd
 ha feszültséget old
 nem a jég rian és sikolt
 nézd csak az a kis ladik
 ring a part felé megint
 és a nádas rejtekén kiköt
 bár a szél a nyártól
 már az ősz felé szökött

igézet

ringatózva álmok szárnyán
 elragadt a szivárvány
 égi jazz zenekar játszott
 felhők között jártunk táncot

szenvedélytől kifulladásra
 merültünk le hűs habokba
 együtt törtünk fel a fényre
 napraforgó nyílt kék égre

kezem nyújtom szél feltámad
 ujjaink most szikrát hánynak
 sóhaj röppen villám csattan
 borostyán a pillanatban

Tornyai Gergő

Emlékeim, mint az édes szilvalekvár...

Emlékeim, mint az édes szilvalekvár,
 úgy ragadnak, dagadnak bennem; ez a mentsvár!
 Sötétlő, tárnás agyam beragyogják,
 ha néhanapján nyitogatom őket,
 s kár hogy nem birtoklok más agyvelőket,
 szopogatnám én azok savanyúcukor,
 és birsalmasajt emlékeit is egyaránt.
 Csak kinézek az ablakon haránt,
 s minden egyes dolog valamit földéz:
 abból, ami volt. Az emlékezet szanitéc!
 Látom,
 amikor a sírok mögül dobáltuk a zöld diót,
 amikor a zsákok alól néztük az esőt zötyögve,
 amikor először fújtam ki a libidót,
 amikor nagyapám visszalopódzott örökre,
 amikor a Balatonnak adtam a csókot,
 amikor a szívem becsukódott,
 amikor észrevétlen lelkembe vájt,
 azóta; szimbiózisban élünk tovább...

Pillehártya

Szeresd és tárd ki az idegeneket!
 Lapulj a redőikhez, és simítsd el őket.
 Csak lassan képződik rajtuk
 valami táplálékszerű vékony réteg:
 ami bekebelezhető.
 Mint a fővésben levő
 tejen a pillehártya.
 Ezt lefetyeld le! Mint egy kutya.
 A kölcsönös bizalom,
 ragacsos személyiségeink,
 és az összseretet
 összesimulásának mellékterméke.
 Értékes táplálék, és tudás ez;
 amit csak egymásról fejthetünk le.

Kis-Mezei Katalin

Szabadon élni

Megállok saját lábamon
– ez másnak tán olykor fájhat –
meghajlok, ha a sors ítél,
s nem veszem el koronámat.
Életet adok életért,
és hiszem, túlél a lélek,
arcomat mosollyal takarom,
s nincs ember, akitől félek.
Magamat bátran vállalom,
tudom, hogy mennyit érek,
elnézést? – igen, ha van miért –
de kegyelmet sohasem kérek.

Az út

Nekünk az életünk lett a szél
a kócos reggel is úton talál
alattunk zúg mázsányi acél
és minden kanyarban ott egy halál.
Tegnapok sírnak hátunk mögött
széttört szerelmek elvesztett hite
de ránk vár a Nap a domb fölött
hát nem nézünk vissza már senkire.
Mi tudjuk, az út sosem fogy el
valaki holnap is továbbhalad
a Kékesen értünk áll a Kő
és emlékünkhöz őrzi egy kék szalag.

Farkasdal

Még versenyt akarok futni a széllel
lihegve dőlni egy fatörzs tövébe
hasalva lesni hangyák vonulását
még ne dörzsölje senki
bús barna bajsát homlokomhoz
még ne fogja le kezem naptár és óra
reggeli-ebéd-vacsora vasárnap mise
kedden és pénteken szeretkezünk.
Én nem hajtok térdet és fejet.
Inkább üvöltök még egy kicsit
Petőfi farkasaival.